

ANTOLOGIE POVÍDEK NEJMLADŠÍ GENERACE AUTORŮ
ČESKÉ FANTASTIKY

LEOŠ **KYŠA** (ed.)

L3G3NDY

STOP

Hostující povídka **Theo Addair**

L3G3NDY

ANTOLOGIE POVÍDEK
NEJMLADŠÍ GENERACE AUTORŮ
ČESKÉ FANTASTIKY

L3G3NDY

LEOŠ **KYŠA** (ed.)

Copyright © Theo Addair, František Bui, Leoš Kyša,
Annie Mirai, Daniel Podlipný,
Veronika Šašalová, Martina Šourková,
Valerie Štástková, Tereza Vodvářková,
Sára Vůchová, Michael Walter, 2020

Illustration © Adéla Miklíková, 2020

Cover art © Lukáš Tuma, 2020

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-179-3 (print)

ISBN 978-80-7557-923-2 (ePub)

ISBN 978-80-7557-924-9 (mobi)

ISBN 978-80-7557-925-6 (pdf)

Na poušti příběhů

Touha vyprávět příběh nikdy neumírá. Neříkám nic nového, ale vždy mě znovu a znovu fascinuje, jak se rodí noví a noví spisovatelé, mladí lidé zaujatí příběhy, které četli a které touží vyprávět jinak, po svém, neodraditelní znuďeností starců, že vše už tu bylo, vše už bylo řečeno a vyprávěno tisíckrát.

I když je to pravda. Jenže každá generace chce své vlastní příběhy, své vlastní hrdiny a svůj vlastní způsob vyprávění. Někdy je za tím drzost, pocit výjimečnosti, že zrovna jejich generace konečně napíše ty správné příběhy, ty hrdiny a jejich peripetie, které budou dokonalé a po nichž už konečně nepříjde nic lepšího. Drzost běžná, ale marná, protože ti, kdo přijdou po nich, budou mít stejný pocit výjimečnosti jako oni. Ale někdy, někdy je za tím něco víc, vědomí, že každá nová generace je jenom součástí proudu dějin, proudu odvěké lidské fascinace příběhem a přichází s pokorou položit své zrnko písku do obrovské přesypající se pouště vyprávění.

Ze starých příběhů se rodí nové. A stejně je tomu i u této knihy. Staré příběhy českých le-

gend uchopili nejmladší autoři české fantastiky po svém. Vážně, romanticky, humorně i s varujícím podtextem. Ze spojení starého a nového tak vznikly L3g3ndy, které znovu uvedou v život příběhy o Bivojovi a kanci (tedy vlastně Kanci), Golemovi, pražském Orloji, nikdy nekončící Dívčí válce, ale i ty méně známé, jako jsou Železný muž či příběh zakleté dívky z ulice V Tůních.

Vítejte ve světě fantazie nejmladších autorů, světa, do kterého vstupujete s odvahou poznat nové, ale odejdete s jistotou, že touha vyprávět příběh nikdy neumírá.

Leoš Kyša

Valerie Štástková
Deset kostlivců

Lilo už čtvrtý den a mně z toho běhal mráz po zádech, jen jsem se přiblížila ke dveřím nebo k oknu. Podívala jsem se na hodinky, kde na mě jako kletba svítily tři kostlivci. Hodinky jich vždycky ukazovaly víc, když si počasí venku vysloveně hrálo na *Prší, prší, jen se leje*. „Pitomej déšť,“ zanádalá jsem, otevřela na iPadu Spotify a pustila si jeden ze svých oblíbených lo-fi playlistů. Zvýšila jsem hlasitost, abych přehlušila liják a taky aby mě to nakoplo se konečně zvednout a začít něco dělat.

Nešlo ani tak o to, jak mě ty pitomý kapky nenechaly celou noc vyspat. Neměla jsem déšť ráda prakticky odjakživa. Když mi bylo šest, chvíli po tom, co jsem se konečně naučila trochu číst, jsem šla z knihovny a nesla si jednu ze svých prvních knih – *Letopisy Narnie*. Každou stránku jsem louskala snad hodinu, ale nemohla jsem se od toho odtrhnout. Asi jsem si tenkrát přála být Lucinka a najít dveře do jiného světa. Místo toho jsem cestou domů totálně promokla a druhý den skončila v horečkách. Myslím, že mi nikdy nebylo tak zle. Máma vola-

la obden doktorům, ale žádný se mnou nechtěl přijít do styku. Řekli nám, že se prý na nachlazení neumírá nebo něco podobného... Moc si toho nevybavuju, byla jsem malátná a svět kolem sebe vnímala jen tak napůl. Víím, že táta spal vedle mojí postele, kontroloval mi teplotu a děsil mě pokaždé, když mě budil uprostřed noci, aby mi dal další léky. Přesto to trvalo dlouhých čtrnáct dní, během kterých jsem poprvé v životě na hodinkách viděla sedm kostlivců. Sedm! Nikdy jsem ve svém okolí neslyšela o nikom, kdo by jich měl víc než šest.

Oblékala jsem se, ale trvalo mi to. Šálu jsem omotala pevně kolem krku, nasadila roušku, vinylové rukavice a kapuci si stáhla hluboko do čela. Několikrát jsem se nadechla, než jsem se odvážila otevřít domovní dveře. Pitomej déšť, pomyslela jsem si znovu a pak vyšla ven.

V podzemce si nikdy nesesám, snažím se držet stranou ostatních a dávám pozor, abych se nikoho nedotýkala. Naštěstí to tak dělají skoro všichni, ale co kdyby náhodou. Jistota je jistota. Jednou jsem viděla starý film, kde lidi jeli metrem, holýma rukama se drželi madel, stáli těsně u sebe a povídali si bez roušek. Přišlo mi to divný, divně špinavý. Měli zvláštní svět.

Do školy jsem kvůli slejváku jela zase pozdě. Tenhle týden už potřetí. Dobrá práce, Simo-

no. Pokukovala jsem po čase na telefonu, kde na mě v horním pravém rohu displeje vyskakovával červený vykřičník s novými zprávami ze státní aplikace O-Zprávy, vybranými pro moji věkovou skupinu. Kontrolovali, jestli jste si to přečetli. Nevím přesně jak, ale představovala jsem si to podobně jako na Messengeru. Jakmile jste to rozklikli, v nějaký vaší kolonce zapípalo upozornění „zobrazeno“, a když ne, mohl to být problém. Nebavilo mě to číst... Ale když si to člověk přečte ráno, má už po zbytek dne klid.

Mladý muž (28) zemřel při vyklánění se z okna, nerespektoval výstrahu Orloje.

Žena (26) nechala děti v kočárku bez filtru, ignorovala hlášení Orloje a vystavila svá roční batolata smrtelnému nebezpečí, děti převzala do péče sociální služba, žena byla poslána na vyšetření.

Teenageři (14, 16, 17) byli venku po setmění, Orloj hlásil nebezpečí mnohem dřív, než jeden z nich skončil se zlomenou nohou v nemocnici.

Depresivní věci, na který teď budu myslet, skvělý.

Na chvíli jsem se podívala kolem, abych zjistila, kde jsem. Do háje. Dveře se zrovna zavíraly – a já měla vystoupit. Mohla jsem je ještě zkusit otevřít, ale to by bylo nebezpečný kvůli virům a bakteriím a já trubka si sundala ruka-

vice, aby se mi líp ovládal telefon. Ach jo. Takže jsem stála, koukala, jak se moje stanice vzdaluje, a musela prostě počkat. Když se vlak konečně znovu zastavil, rychlým krokem jsem vyšla z podzemky a zamířila ke škole. Šla jsem zkratkou, ale déšť mě stíhal všude. Vlhko se mi dostávalo pod kabát a já se radši ani neodvážila podívat na hodinky. Pitomej, zatracenej déšť, opakovala jsem si.

Do školy jsem přišla fakt pozdě. Učitelka se na mě ani nepodívala. Nikdo nic neřekl. Přesto se mi zrychlil tep a Orloj vystoupal na čtyři kostlivce. Uklidňovala jsem se snad hodinu.

* * *

O přestávce do mého boxu přišla Mirka: „Jsi v pohodě?“

„To ten déšť,“ odsekla jsem nevrle.

„No jasný.“

S Mirkou se známe už od školky, jsem fakt ráda, že mám člověka, jako je ona. Ve školce chodila do třídy Berušek a já do Lišek. Netuším, podle čeho nás dělili, ale měla jsem tehdy radost, že mě s mojí drobnou postavou zařadili zrovna tam. Lišky jsou přece silné, rychlé, a přitom tak roztomilé! Na předávání Orloje šly ale všechny třídy společně. Učitelky nás

na školním hřišti seřadily do zástupů a já skončila vedle holky s dlouhým copem. „Ahoj! Já jsem Mirka,“ představila se mi hned. Pak přišli nějací lidé z ministerstva a všichni jsme museli být zticha. Stejně jsme po sobě pokukovaly a já jí pošeptala, že se jmenuju Simča. Pak nám rozdali letáčky a dlouho nám něco povídali. O Ministerstvu ochrany obyvatelstva, o tom, jak vládě záleží na každém z nás, na naší bezpečnosti a šťastné budoucnosti. Pamatuju si to spíš, až když jsem to viděla z oken jako starší, než když to říkali nám. Co si ale pamatuju, byla chvíle předání. Každý měl z té svojí řady vystoupit, dojít k pánovi s gumovými rukavicemi a rouškou, od kterého pak dostal hodinky. Potom se zařadil na konec. První šla třída Kuřátek, za ní Králíčků a Berušek, Mirka dostala hodinky dřív než já a já jí to skoro záviděla. Když přišla řada na mě, byla jsem děsně nervózní. Vysoký muž mě chytil za předloktí rukou v tlusté gumové rukavici a zahuhlal něco jako: „Tohle tě bude celý život chránit, maličká.“

„Měla by sis to dát někam usušit,“ probrala mě ze zamyšlení Mirka a ukázala na můj promoklý kabát. Souhlasně jsem zamručela.

„Hele, jednou to přestane, snad,“ pokusila se mě alespoň utěšit.

Pak se ale ozvalo zvonění, a tak šla do svého boxu. Já ještě rychle popadla promočený kabát, pověsila ho nad topení a taky se chtěla vrátit na svoje místo, když se ve dveřích objevila třídní Nevrlá. Boxy jsou od sebe sice z hygienických důvodů vzdálené na metr, takže dřív bych za nimi mohla zkusit nepozorovaně proklouznout, zatímco by si učitelka připravovala počítač, jsou ale po letní rekonstrukci poloprůhledné, takže bych vypadala spíš pitomě, než že by mi to výrazně pomohlo. Na svoje místo tak jdu zas trochu potupně pozdě, ale tentokrát už alespoň suchá.

Jako každý čtvrtek má Mirka plavání a já chodím do knihovny za školou. Mám to tu ráda. Je tu takové malé křeslo u okna, kde si můžu číst při denním světle z papírových knih a nekažit si oči. Venku pořád lilo a já se při tom snažila přelouskat přírodovědnou učebnici, která byla na to, že to byla učebnice, fakt zajímavá. Zrovna jsem četla o vosách. Jsou to predátoři a mají rády nektar. Taky mám ráda sladký, ale moc si ho nedávám... Vlastně jsem se to úplně odnaučila, protože je to nezdravý; když do sebe naláduješ tabulku čokolády na posezení, vyskočí ti na hodinkách jedna lebka navíc klidně na celý den. Ve škole jsem slyšela o klukovi, co se s někým vsadil o litr, že se bude sladkým cpát, dokud

nebude mít sedm lebek. Vyhnal to na pět a pak mu v bance zablokovali kreditku, aby nemohl kupovat nic dalšího. Dali to vědět i do školy, takže dostal deset hodin tělocviku navíc a poloviční oběd na několik dní. A lidi si z něj nakonec dělali spíš srandu, než že by ho za to někdo uznával.

Dočítala jsem tu dvojstránku o vosách, když okno, u kterého jsem seděla, udělalo divný vrzavý zvuk. Skrrrrrz. Vítr. Nějaký hňup nechal otevřené dveře do knihovny a do okenních tabulek se opřel průvan. Vstala jsem, abych staré velké okno pořádně dovřela, a skrz mokré sklo uviděla v dešti kluka. Procházel kolem knihovny, bez kapuce, bez deštníku, takovým tím tanečním krokem, jaký jsme s Mirkou předváděly samy doma na nové písničky. Ale to nám táhlo tak na deset. Vítr mu z vlasů udělal pomuchlaný cosi. Šlapal do louží a voda kolem něj stříkala na všechny strany. Copak je opilý? Na opilého šel ale příliš jistě. Zato se šíleně usmíval. Možná je to feťák. Nebo blázen. Učili jsme se o tom, co se může stát s lidskou myslí. Ale tyhle lidi zavírají, aby si neublížili. Nebo někomu. Když se člověk zblázní, Orloj o něm dřív nebo později ví a varuje před ním. Pro jistotu jsem se podívala na hodinky – jedna lebka, takže standard. Nepředstavoval pro mě nebezpečí. Zírala jsem na něj a on se blížil ke knihovně. Přes záda měl

přehozený černý batoh – ten jsem poznávala, byla to značka, co vyrábí tátova firma. Hádám, že to bylo taky jediný místo, který ten kluk neměl promočený.

Uklidněná jsem si znovu sedla a začetla se do učebnice. *Vosy si nejčastěji staví hnízdo na zemi v lesích, podél břehů vod a polních cest...* Nikdy jsem po lese ani po poli nešla. A Vltava byla celá zastavěná, takže na ni člověk mohl koukat jen přes fakt tlustý skla.

Dveře do knihovny se najednou s hlasitým skřípotem rozletěly. Trhnutím jsem znovu zvedla hlavu od knihy. Byl tam. Ten kluk. Voda mu crčela z těla a boty duněly do ticha knihovny. Překvapilo mě, že se na něj nikdo ani nepodíval. Šel k policím s nápisem beletrie, vzal velkou barevnou knihu pod písmenem H, pak s ní došel k samoobslužnému automatu, a než jsem stačila ten divný výjev pochopit, byl zase pryč.

Zbyla tu po něm jen hromada louží a šlápot. „Blázen,“ řekla jsem si a vrátila se k vosám.

* * *

Konečně přestalo pršet, ale vzduch se vlhkosti nezbavil a celodenní šero zrovna taky nepřispívalo k dobrý náladě. Prostě podzim. Fakt nejlepší období na narozeniny. Nikam se mi celý

den nechtělo, ale Mirka mi od rána spamovala Messenger, ať se konečně seberu a taky jednou vypadnu z baráku, než tu zapustím kořeny jako jedna z těch kytek, co mám doma na parapetu. Občas je ta holka fakt k nevydržení. Ale asi proto ji mám tak ráda.

Večer jsem jela do naší oblíbené kavárny naproti knihovně. Mají tu všechno jednorázový – šálky, lžičky, talířky... no prostě všechno, takže to tu je ultra bezpečný a příjemný. Žádný bacily a viry. Nesnášela jsem, když jsme jedly ve školní jídelně a měla jsem třeba ve vidličce zaseklý zrnko rýže po někom. Eeeeh. Představa, že tu vidličku cucala nějaká špindíra, co měla plnou pusou aft nebo měla chřipku a já to od ní kvůli špatné hygieně chytanu... Ne, díky. Taky za to zavřeli vedoucí kuchyně – jako pokus o vraždu. Byla z toho docela velká mediální aféra. Dokonce nám všem rozeslali SMSky s instrukcemi, kdyby nám něco bylo, kam se máme přihlásit a jak postupovat. Od té doby už tam mají nádobí jednorázový a provádějí pravidelné hygienické kontroly.

„Símo, tak co ty školy... Už jsi konečně s tou svojí literární duší vymyslela, kam se přihlásíš?“ zeptala se mě Mirka, když nám přinesli kafe.

„Ale dej mi s tím pokoj... Zatím ne. Připadá mi to šílený, střední hrozně rychle utekla...“

„No jo, ale to základka takhle zpětně taky.“

„Nemluv mi o tom... Uvědomuješ si, že teď půjdeme asi každá jinam? Ne asi. Je to jasný, že půjdeme...“

„Děláš z toho zbytečnej horor, Símo,“ usmála se Mirka a usrkla ze svého hrníčku. Ale poznala jsem na ní, že z toho byla taky trochu nesyvá a měla jsem neodolatelnou chuť ji donutit to přiznat.

„Zapomnělas, že jsme jako siamský dvojčata a já poznám, že tě to taky štve?“ dloubla jsem do ní loktem tak silně, že se málem polila.

„No tak fajn. Fajn. Když to musíš rozpitvát... Taky mě to štve. Ale to zvládneme, ne?“

„No jasně, že jo, ale bude to hrozně divný.“

„Bude, ale... Když budu architektka, budu ti pak moct postavit barák a ty budeš žít v mém osobním díle, to je cool, ne?“

„Takže přežiju tak...“ rozesmála jsem se, „tak pár hodin, než to na mě spadne?“

„Haha,“ pokusila se Mirka o ironický smích, ale přitom celá zrudla, jak se snažila ten skutečný smích zadržet. „Dala bych ti tam svoji fotku do rámečku nad každý dveře, siamská sestřičko!“

„Tak jo, platí!“ smály jsme se už obě na celou kavárenskou buňku, v které jsme seděly. Naštěstí jsou zvukotěsné, takže jsme nikoho ne-

rušily. A asi jsme to tu celé poprskaly, ale ani to nevadí – než si sem přijdou sednout noví zákazníci, všechno se tu automaticky vydezinfikuje.

„Hele, to mi připomíná,“ pokračovala Mirka a ještě se při tom snažila popadnout dech, „viděla jsi u školy toho novýho kluka?“

Na zádech mě zamrazilo. Je možný, že mluví o tom z knihovny?

„Je už na vejšce, nevím, co studuje, ale občas ho potkám na nádvoří. Ten kluk si bere jídlo ven! Skoro nenosí roušky, a dokonce.... a teď se podrž, Símo, viděla jsem ho odcházet ze školy venkem v dešti bez deštníku, bez kapuce, prostě jen tak!“

Začala jsem být sakra nervózní, aniž bych věděla proč, tyhle věci dělá přece ten kluk, ne já. O nic nejde.

Mirka se ke mně naklonila a spiklenecky zašeptala: „Myslím, že je to blázen, měli by ho zavřít.“ A pak se rozvihňala, ale mně do smíchu nebylo.

„Tušíš, co je zač?“

„Jak bych asi mohla? Pravděpodobně je šílenej. Jenom jsem ho několikrát zahlídla.“

* * *

Do školy jsem šla pěšky s docela dobrou náladou. Před rouškou se mi při výdechu přes filtr dělala mlha a já si představovala, že je to malý oblak vílího prachu. Jo, jsem už skoro plnoletá a pořád si hraju, že věřím na víly.

Po hlavních ulicích se chodilo ve dvou řadách, vždy po pravé straně, aby se zabránilo nehodám, které se dříve na přeplněných chodnicích stávaly. Lidé se předbíhali, zakopávali, mnohokrát uklouzli, když pospíchali přes náledí nebo po mokré cestě, a při tom ohrožovali nejen sebe, ale i ostatní chodce. Cesta hlavními ulicemi proto trvala mnohem déle, než když jste šli malými uličkami, tam byla pravidla značně volnější, ale asi právě proto bylo ministerstvem doporučováno chodit po hlavních, na kterých byly vyznačené pruhy pro chodce. Člověk se po nějaké době naučil, jak daleko se musí držet od toho před sebou, jak rychle musí zvedat nohy, jak dlouhé dělat kroky, jak rychle při tom dýchat. Byla jsem vždycky jako dítě hrozně nervózní a bála se, že mě některý z pouličních strážců vyhodí nebo seřve, několikrát jsem to i viděla. Viděla jsem, jak lidi za porušení bezpečnostních pravidel bijou nebo odvádějí. Když to dělali strážci, považovalo se to za legitimní a já to brala jako součást dne, ale někdy na mě řval obyčejný civil jenom proto, že měl pocit, že

jsem se k němu moc přiblížila. Ale i na to si člověk nakonec zvykne. Časem jsem to prostě přestala vnímat.

Do školy jsem dorazila jako jedna z prvních. Sedla jsem si na Mirčinu lavici a čekala, až se objeví. Ale boxy ve třídě se pomalu plnily a Mirka pořád nikde. Pak zazvonilo a všichni si sedli. Kde je tak dlouho?

Jestli já skoro vždycky chodím pozdě, Mirka je můj přesný opak.

Pak přišla Nevrlá, třídní, který jsme tak s Mirkou říkaly. Jmenovala se ve skutečnosti Líbezná, ale moc nám to k její povaze nesedělo.

„Simono?“

„Ano?“ Vyletěla jsem z Mirčiny lavice a chtěla jít na svoje místo, ale Nevrlá mě v půli cesty zastavila a řekla mi, ať jdu za ní na chodbu. Co mi chce?

„Máš se hlásit u doktorky,“ oznámila mi polohlasem, skoro metr ode mě. „Mirka je nemocná a ty se s ní hodně bavíš.“

„Mirka je nemocná?“ vyhrkla jsem a Nevrlá se na mě přísně podívala, jako že to tu hned nemusím roztrubovat přes celou chodbu.

„Prostě si tam zajdi,“ odsekla, nervózně se podívala na hodinky a pak odešla zpět do třídy.

Mirka? Vždyť jí ještě včera nic nebylo, za protestovala jsem v duchu. Nebo si utírala nos?

Měla kašel nebo...? Nedokázala jsem si ale na nic vzpomenout. Na nic divného. Instinktivně jsem několikrát popotáhla, ale byla to blbost. Nic mi nebylo.

Vydala jsem se i tak o několik pater níž, do suterénu, kde měla ordinaci školní lékařka. Všechno tam měla děsivě sterilní a bílý. Vešla jsem a chtěla si sednout v čekárně. Ale reproduktor téměř ihned chrčivě vyštěkl moje jméno: „Simona?“

„Ano?“

„Pojď dál,“ řekl hlas. Byla to doktorka, ale zněla spíš jako stroj. Dveře s monitorem, ze kterého se díval doktorčin obličej, se s tichým pípnutím otevřely. Za nimi byla malá místnost. Fakt maličká. S malým umyvadlem, věšákem a plastovou stoličkou. Ještěže nemám klaustrofobii, napadlo mě, když jsem tam vcházela.

„Postav se čelem ke značce na stěně,“ řekla mi robodoktorka, která kromě kovového hlasu vypadala vlastně jako docela milá babička s velkým drdolem. Na jedné stěně se najednou opravdu objevil červený křížek. Stoupla jsem si proti němu. Ze stěny přímo ve výšce úst vyjela tenká tyčka s něčím, co vypadalo jako zploštělá otočená lžička.

„Přístup prosím tak, aby ti testovací tyčinka spočívala na jazyku, pak zavři ústa. Odpočítám